

[Johs. Christiansen.]

ledere bør være i besiddelse af den bedst mulige uddannelse, og at almenheden har interesse i, at den uddannelse, de har fået, betegnes på utvetydig måde, således at landets borgere og virksomheder har sikkerhed for ikke at komme ud for mindre kvalificerede personer. Heri kan der naturligvis være noget rigtigt, som det allerede er blevet fremhævet fra forskellig side; men jeg vil gerne rejse det spørgsmål: Hvor stor er egentlig faren for, at den i citatet antydede risiko løbes? Og på den anden side: Vil det i forslaget foreslåede nævn være en tilstrækkelig garanti for, at den antydede risiko herefter vil kunne betragtes som helt elimineret? Jeg lagde meget nøje mærke til, hvad det ærede medlem hr. Carl P. Jensen sagde, men jeg fik ærlig talt ikke det indtryk, at risikoen i vore dage er så forfærdelig stor for, at bygherrerne skal brænde sig så alvorligt, som det ærede medlem mente, på svigtende bygningsteknisk assistance. Det ville forøvrigt være af nogen værdi til vurdering af denne side af sagen, om der havde foreligget en slags statistik over, i hvilken grad folk skulle have taget fejl af de rådgivere, de har henvendt sig til — men det er nu kun et sidespring. Med det uddannelsesstadium, vore bygningshåndværkere i dag har nået, specielt forsåvidt angår dem, der har gennemgået håndværkerskoler, bygmesterskoler o. lign., vil de efter min opfattelse kunne yde bygherren al fornøden assistance, i hvert fald ved alle mere almindelige byggeforetagender. At der så jævnsides hermed er behov for en videregående uddannelse, er klart, men jeg savner indtil videre en overbevisende argumentation for, at forholdene ikke stort set skulle kunne fortsætte nogenlunde på samme måde som hidtil.

Det er allerede fremhævet af det ærede medlem hr. Jensen-Broby, at betegnelsen arkitekt, som de akademisk uddannede anvender, og som de nu vil have en slags eneret på, aldeles ikke er nogen absolut garanti for, at den rådgivning, vejledning i det hele taget, de stiller til rådighed for en bygherre, er af en sådan karakter, at han fuldtud kan forlade sig på den. Jeg må også give det ærede medlem ret i, at med den fremragende uddannelse, som ledende

bygningshåndværkere har i dag, vil de også kunne give disse vejledninger og give dem på en sådan måde, tror jeg, at man i færre tilfælde kommer ud for at tage fejl, fordi de i allerhøjeste grad har den praktiske uddannelse og det praktiske greb på tingene.

Jeg tror som sagt ikke, forslaget bliver ophøjet til lov, og jeg kan ikke tilsige min medvirken dertil. For alle tilfældes skyld vil jeg dog gøre et par bemærkninger om det i § 1, stk. 2, foreslåede nævn. For mig at se bør man principielt være yderst forsigtig med at give en snæver kreds af mennesker en videregående bemyndigelse til at sætte grænser for, hvad andre mennesker må gøre eller ikke gøre i erhvervsmæssig henseende. Det rimer, forekommer det mig, som regel meget dårligt med de liberale grundsætninger, som vi bygger vort demokrati på.

Der vil også kunne være en vis fare for, hvad jeg gerne vil gøre opmærksom på her, at et nævn som det foreslåede falder for fristelsen til at forfølge erhvervsbegrænsende formål. På side 170—179 inklusive i kommissionsbetænkningen vil man finde en yderst detailleret beregning over, hvor stort arkitektbehovet bør være i forhold til den samlede investering i byggeforetagender. En beregning som denne sætter unægtelig tanker i bevægelse, når den ses i relation til det nævn, som nu foreslås nedsat. Jeg gør opmærksom på dette.

Så vil jeg iøvrigt gerne sige, at mit parti vil være med til at overveje en ordning på linie med den, som ingeniørerne har fået og selv, forstår jeg, har fundet frem til. Om dette så i øvrigt bør ske ad lovgivningens vej eller på anden måde, skal jeg gerne være med til at drøfte nærmere i et udvalg.

Det er de bemærkninger, jeg har ønsket at gøre til det foreliggende lovforslag.

Søren Olesen: Til trods for vor tids demokratiske indstilling næres der dog stor forærlighed for eksaminer, titler og standsbetegnelser, og der våges nøje over retten til de forskellige titler og betegnelser. Det må selvfølgelig de enkelte stænder have lov til, men når der er tale om en lovgivning på et sådant område, må man jo tage hensyn, ikke blot til den særlige interesse hos dem, der ønsker et navn beskyttet, men også til den almindelige befolkning,